

In een korte serie stonden we stil bij diverse passages uit de 2e Korintebrief. Een terugblik op 12:9-10.

“Gods kracht heeft onze zwakheid nodig.” Gelezen bij Thomas Halik, *Nacht van een biechtvader*.
Dat is prikkelend gezegd. Wij houden helemaal niet van zwakheid. We zingen er wel mooie liederen over, maar we haasten ons dan naar de kracht: Als ik zwak ben, ben ik sterk! En sterk in uw kracht.
Maar wanneer zeggen wij met Paulus dat we opscheppen over onze zwakheid en dat we er blij mee zijn...?

Ons hele moderne leven is erop ingericht om narigheid uit te sluiten. Alles moet mooi en gaaf en jong zijn. Bij tegenspoed worden we boos op God!

De gemeente van Korinte was al zo modern. De Korintiërs wilden pronken. Natuurlijk, Gód de eer geven, Hij is het die grote dingen doet - maar dan wel door óns heen. En wee je gebeente als je in Korinte niet iets groots kon demonstreren.

Paulus vonden ze maar een zwakke apostel met wie je liever niet voor de dag kwam. Nee, dan de super-apostelen die dwingend optraden en zich boven de gemeente verhieven! (11:20).

Paulus kende dat, die neiging om zich te verheffen. Maar een doorn in het vlees belet het hem nu. Want hoe meer Paulus zich verheft, hoe minder de mensen van de Heer zullen zien...

Als iemand reden zou hebben om zich te verheffen, zou het Jezus zijn geweest. maar Hij vernederde zich. Hij kwam in een kribbe en Hij ging aan een kruis. Ik ben nederig van hart, zegt Hij (Mattheus 11:29).

Toen Jezus zich aan Paulus liet zien, zag hij onmiddellijk in dat zwákte de weg is waarlangs Gods kracht zich openbaart. Dat de kleinste onder ons werkelijk groot is (Lukas 9:48).

Als wij sterk zijn, hebben wij Gods kracht niet meer nodig. **Daarom wil God ons niet sterk zien. Hij wil ons kracht geven.**

Houdt God dan niet van bijzondere dingen? Niet als het is om opzichtig te kunnen imponeren.

Wel als het gaat om de stille krachten van liefde en verzorgen en vergeven. Dat is héél bijzonder en daar is bijzonder veel kracht bij nodig.

Als je toch sterk wilt zijn – wat denk je daar dan mee te bereiken? En vooral: wie? Je huisgenoten? Je collega's? Of ben je vooral jezelf overeind aan het houden? Aan het verheffen...?

Wij moeten accepteren – nee er blij mee zijn! – als we iets niet kunnen. Wij hoeven niet perfect te zijn, niet alles te kunnen. Wij mogen blij zijn met hoe we zijn en functioneren. In alle zwakte namelijk.

Blij met je zwakte? Ja! Want vanwege onze zwakte leren we een beroep te doen op de kracht van Christus! En dát is een feest! We mogen opscheppen over de kracht van Christus die in ons zichtbaar wordt, doordat we Hem te hulp roepen.

Het draait bij ons, zoals zo vaak, om de vraag: Wie ben ik?

Eigenlijk leert Paulus ons vragen: wie zegt Gód dat ik ben?

Wat kan Jezus met mij? Wat zien de mensen bij mij – van Jezus...?

Maak vooraf een keus uit de onderstaande gesprekspunten. Welke wil je sowieso behandeld hebben?

1. Was er iets nieuw voor je in deze preek?
2. Durf je allemaal hardop te zeggen: “Ik schep op over mijn zwakheden”? Hoe voelt dat?
3. God wil ons niet sterk zien, Hij wil ons kracht geven. Probeer zo concreet mogelijk te omschrijven wat dit voor jou betekent.
4. Probeer de oude Paulus (Saulus) en de nieuwe tegenover elkaar te zetten, als het gaat om zelfverheffing. Wat leer je daarvan?
Praat ook eens samen over een gemeente die wil pronken tegenover eentje die wil dienen.
5. Als je niet sterk mag zijn – hoe voorkom je dan dat je ze thuis of op je werk over je heen lopen?
6. Voor wie meer wil.
Maak een studie van de doorn in Paulus' vlees en de vuisten van satan (vers 7). Wat leer je daarvan?